

FINNVÄGEN

Finnvägen är en naturskön vandringsled som sträcker sig **9 km** mellan byarna Gräs och Bosjön. Vägen fanns på kartan redan år 1682 och är bevisligen över **300 år** gammal. Finnvägen var den väg som sammanfogade de båda byarna fram till 1950–51, då en skogsbilväg byggdes. Till följd av bygget låg Finnvägen i träda under åren 1950–1991, alltså i 40 år!

Den 1 juli sommaren 1991 väcktes intresset för vägen på nytt. 11 mannar från Gräs och Bosjön satte i gång en restaurering av leden som avslutades den 10 augusti samma år, med en ”nypremiär” där hela 70 personer deltog i en vandring mellan byarna.

Någon kanske frågar sig vad det var för människor som trampade upp Finnvägen en gång i tiden och vad de hade för ärende att uträtta? Det vet vi i dagsläget inte mycket om. Bosjön tillhörde förr i tiden Gräs hemman och kallades **Gräsbosjön**. I början av **1600-talet** började skogsfinnar slå sig ner kring sjön. Redan **1613** finns finntorparen Påvell i Gräsbosjön antecknad i skattelängderna för Älvsborgs lösen och han hade, i sin tur, finnar som grannar vid Tannsjön. Påvell är mer känd som ”Påvell i Sävsjön”.

På nordvästra sidan av Bosjön slog sig fler finnar ner och där uppstod med tiden en hel by. Lämningarna av ett flertal finntorp finns idag **markerade** längs leden i form av uppsatta skyltar med information om respektive torp.

Man får anta att finnarna i Bosjön från början etablerade sig som svedjebbrukare och exploaterade den orörda granskogen för sin speciella säd-odlingsteknik. De blev också ganska snart bergsmän. Redan 1637 anlades den första hyttan med finnar som delägare i hyttelaget.

Det kunde finnas flera anledningar för finnarna att trampa väg till Gräs. Ett skäl var att de behövde en **kyrkväg**. Varje hushåll skulle representeras i kyrkan vid de fyra kyrkhelgerna. Innan Johan Börjesson byggde Sunnemo kyrka år 1653 var Bosjöbornas kyrka belägen i Råda. Enklast tog man sig då till kyrkan genom att gå till Gräs och sedan ro med båt längs sjöarna fram till Råda.

Bosjöbornas språk och seder bibehölls under lång tid. Fortfarande på 1890-talet fanns två familjer som använde det finska språket.

I Sunnemo sockenbok finns följande nedskrivet:

”På Bosjön fanns då ännu kvar två finsktalande familjer. De bodde i små pörten med öppen härd och födde upp stora barnaskaror på nävgröt och skogsbär”.

Men lite sovel ville det också till och frågan är om inte ”Smed-Karl” var den bättre jägaren och Smed-Jan” den bättre fiskaren av dem...

LYCKA TILL PÅ VANDRINGEN!